

II

Skønt Provst Tønnesens Forflyttelse i Virkeligheden maatte betragtes som en Forfremmelse, og skønt han selv langtfra søgte at give den Udseende af andet, opfattede Skibberupperne den straks som en Sejr for deres Parti. Væver Hansen havde holdt sit Ord; om faa Uger vilde Provsten være ude af Vejlbys Præstegaard. Sandheden var da ogsaa den, at Bispens havde maattet anvende al sin diplomatiske Kløgt for uden større Ophævelse at sætte sin Vilje igennem overfor den stædige Provst, der i det første Øjebliks Ophidselse bestemt havde afslaaet det farisæiske Tilbud. Efterhaanden havde Tønnesen dog indseet, at han baade for sin egen og navnlig for sin Datters Skyld burde benytte denne Lejlighed til paa en tilsyneladende hæderfuld Maade at blive udløst af et Forhold, der efterhaanden var bleven dem bægge til daglig Lidelse; og det havde desuden smigret ham lidt at mærke sin pædagogiske Fortid erindret og sine administrative Evner anerkendte.

I Skibberup fik man travlt med at smede, mens Jærnet glødede. Der blev straks sendt en Deputation ind til Bispens med en Adresse, hvori der udtaltes Haabet om, at der „ved Embedets Nybesættelse vilde blive taget Hensyn til de Ønsker, der i saa Henseende næredes af Befolkningens Flertal“. Emanuels Navn nævntes vel ikke i Adressen; men denne var forfattet paa en saadan Maade, at dens egentlige Mening ikke kunde misforstaaes. Bispens modtog Deputationen og særlig dens Ordfører, Væver Hansen, med største Velvilje; han berørte den forestaaende Omregulering af Embedet, der foreløbig vilde nødvendiggøre en længere Vakance, og udtalte forøvrig, at han altid med største Glæde søgte at imødekomme Menighedernes berettigede Ønsker. Derpaa blev Deputationen indbudt til Frokost, og bagefter drak man Kaffe med Hs. Højærværdighed ude i dennes Have.